



## Lo minà prodeugo

Eun ommo y avie do minà. Eun bé dzor lo pi dzoveuno i di ou chén pare : « Bailla-mè la porchón di bièn qu'í mé totse ! » É llu y a partadzà lo bièn.

Eun per dé dzor apré qu'í y avie ramassà lé chén bague, lo peu dzoveuno di minà y è partì én voyadzo bièn llouèn é y a pecache tcheu ché bièn én fièn lo libertén. Can y a to dépensà, euna grosa fameuna y è capità én sé paì e co llu y a comensà dé patì la fan. Y è allà ché sémondre a eun dé per lé, é si y a beta-lo a vardé lé gadén. Y arie bièn lamà ch'empli lo ventre avoué lo pequé di gadén, ma gneun lle nen baillave. Adón, éntre llu, y a pensà a cha condechón : « Véro dé-z-ouvré dou mén pappa y an lo ventre plen... i greuillon dé bon toc dé pan é mè si seuilla qué crèpo dé fan.

Ne vouèi m'en allé dé seuilla... torno i métcho dou pappa ; lle dio-poue qué n'é fé eun pèrchà contre lo siel é contre llu ; qué ne mereutto pamé d'être chón bouébo é qu'í pourrie belle mé prende comèn domesteuco ». Adón i par pé torné i chén métcho. Y ére éncó llouèn can chón pappa y a vu-lo vigni é y a avù còmpachón dé llu, y è alla-lle éncòntre é y a embrassa-lo. Lo bouébo y a deu-lle : « Pappa, n'é pèrchà contre lo siel é contre vo, ne mereutto pa d'être votro bouébo ». Ma lo pappa i di i chén domesteuco : « Ommo, vito, portademè l'arbeillemèn pi bé é arbeilladé-lò ; betade-lle euna verdzetta ou dèi é dé boune bote i pi. Désèn allade prende lo vé pi gras, tchouade-lò... Méndzèn é fièn euna bella féta perquè lo mén minà y ére mor é era y è tornà én via, y ére perdù é n'en rétrouva-lo ». É la féta y è comensà. Lo peu vioù di frére y ére én campagne. Can y a rètsavia-



se, én ch'aprotsèn di métcho y a sentù soné é dansé. Y a crià eun valet é y a demanda-lle senque i capitave. Lo valet y a deu-lle : « Lo votro frére y è tornà é lo pappa y a fé tchoué lo vé pi gras perquè y a rétrova-lo san ».

Én sentèn so seuilla, y è vegnu-lle la maleusse é y a pa voulù éntre. Adón lo chén pappa y è sourti pé lle deure dé éntre, ma llu y a répòndu-lle : « Dz'é passà tan d'an a travaillé voué vo é n'é toudzor fé sen qué v'èi deu-me é v'èi jamé bailla-me gnanca eun tsevrei pé fére féta voué lé-z-amì. Ma, can lo votro bouébo i rétorne apré avèi peuccà to lo chén bièn voué lé petane,vo vo fiade tchoué pé llu lo vé pi gras ».

Lo pare y a répòndu-lle : « Mòn minà, tè t'é toudzor voué mè é to sen qu'í é dé mè y è co dé tè. No fa fére féta é être contèn perquè lo tén frére y ére mor é y è tornà én via, y ére perdù é n'en rétrouva-lo ».



## LO MÉN VELADZO (Margnier)

*Poésie de Gina Verthuy Borroz*

*propozéye pé Alida Garin*

Lo mén veladzo y è viou d'én moué d'an  
la chèn via aprotséet i sèn sent an  
dé tota cha via, i recorde pomé tot  
perquè i n'a fénque vu-nen passèi trop.

I son éncó én pi lé premì racar é lé grunì,  
i reston lé a no fae cómpagnì ;  
lé mézón roustique dou meulle sa sen  
son éncó én pi solide,  
é lé lleur fanétre avoué lé ferroou  
qué i servivon dé gabiet.

Dèi qu'í son itoou lé, notre bon ansièn  
i n'an fé-nen d'otre dza tchéca peu dzen  
avoué péillo, mézón, crotta, paillì, beui avoué lo gabenet  
é avoué dé grose labie y an fé-lei lo tet.

Dussù lo tet dé gro tsarfieui  
bo ou fon an grosa tsemenà  
é totta la fameuille restive lé aper dou fouà.  
Can d'ivir, a mézón ayàn fret  
i fiivan lo megnadzo ou gabenet.

Ou métèn dou veladzo y è én tortso estrà viou  
i di qu'í y è d'én ten dou coucou, y  
a toudzor tortchà tan dé bôn vén  
a forse y è belle arrevoou a la fén.  
Y et éncó lé qu'í avétche tot a l'entor,  
i ché plen én dièn : « Dabor... dabor ! ».

Tchéca peu bo y a lo for qu'í lle fé coadzo :  
« Dze si éncó mè apeprèi dé tón adzo,  
dz'é éncó mè lo flo queur é dze sofflo po to lo ten,  
maque... caque co can i mé nen beutton dedèn.



Dz'é dza tan travaillà, dze sé dza belle lagnà  
totén mè lo coadzo dze lo perdo pa,  
sensa dé mè seutte brave dzé, senqu'í faràn,  
qué dze lle mantégno lo pan pé to l'an ».

Lé a coté y a lo boueuill qué i fé lo chor  
pé llu y è to la méma, tan lle nen entre,  
tan lle nen sor.

I no dit én barfeillèn :

« Sé dze fio po paèi, dze dério tcheu vo condanèi ».  
Ma la cllotse dé la tsapella avoué lo chèn tentélèlèn  
todzèn todzèn, to lo veladzo y è bièn contèn.

Tcheut i dion : « Dé pan é dé vén, no n'en, no n'en,  
sen qu'í no manque no lo atsetèn,  
sen qué n'en dé trop, no lo vendèn ».

Mè, lo mé qué dze regretto  
y è can dze vèyo partì lé mén-z-amì  
allèi a l'étrandzì  
é dze souffro é dze pleuyo  
pé sisse qué i parton pé sé lon voyadzo  
pé jamé pleu tornèi a lleur veladzo.



M.ma Gina Verthuy vevva Borroz